

— Видите ли какъвъ е вашій міръ? свърши той.

— Нъ защо да забелѣжваме само едно зло въ міръ? казахъ азъ. Менѣ ся чини, че съ това вый сами себѣ си лъжите. Напомнете си и добры тѣ стѣрны отъ човѣшкы отношенія!

— Малко сж тѣзы отношенія, и даже въ основаніе то на тѣзы отношенія лежи лъжата... Самъ ся Господь е рѣкълъ, че „міръ во злѣ лежитъ“, а кой по добръ може да знае міръ, ако не Творецъ тѣ міра. Та и нека рѣчемъ, че вый тамъ сте щастливы, васъ ви обичатъ, вый въ сичко сполучвате: нъ посрѣдъ щастіе то ще ли ви доде на умъ някога за душъ тж ви? Ще ли ся молитє някога искрено? А че и нѣмате тамъ време да ся занимавате съ това: душа та сама ню себѣ си ще иде въ погыбель. Събудете ся, пріятелю мой! Молете ся; молитва та ще ви помогне. А колко леко и сладко става на сърце то подиръ молитвъ тж: на сичкы глѣдашъ като пріятель, като братъ готовъ си да прегърнишъ сѣкыго... Въ тѣзы минуты ся унасяшъ съ чувство то си някъдѣ си на далечъ, далечъ, забравяшъ сичкы трудове и сѣрбы, като че не живѣешъ на земя тж, а въ предверія та на рай... За тѣзы блаженны минуты струва да ся живѣе въ Св. Горж. Какво ще кажете?

Азъ мълчахъ, а о. Анатолій ма глѣдаше съ вѣстѣрженъ поглѣдъ.

— Да ва не е страхъ отъ калугерскы трудове, начена той пакъ: голѣмы подвигы ся неиз'исквжтъ. Ный имаме обещано, че Богъ ще ны помилва и за това само, че ный сме съединили описано то си, съ описано то на Св. Горж, че ный сме вѣзненавидѣли міръ.

— А че и вамъ до скоро ви бѣше мѣчно за міръ?

— Та що отъ това, менѣ и сега по някога ми е мѣчно, нъ това е искушеніе, безъ кое то калугерь тѣ не може да бжде такъвъ.